

Theo's

Kerstverhaal

2015

Een Kerstverhaal

Het was een heel oud boerderijtje, waar Sjaan en Rinus woonden. Een rieten dak, geheel vergaan en vermost, schots en scheve muren van oude handwerkstenen, een paar grote verzakte, verrotte staldeuren met daarachter een diepe, volle potstal. Het was zogezeid een armoedig zootje. Koeien hadden ze niet, ze hadden de schaalvergroting en trend naar megastallen volkomen gemist en hielden slechts een paar schapen, geiten en één varken. En nog wat kippen, die was ik bijna vergeten.

Tegelijkertijd was het toevallig 24 december. In de openhaard knetterde een houtvuur waarvan zelfs de warmte vooral via de schoorsteen het onderhavig pand verliet. Daarom zaten Sjaan en Rinus ook heel dicht bij het vuur gezellig koffie te drinken, vanavond met een biscuitje omdat het Kerstavond was. De koffie prutelde al uren op een oliebrandertje en was nu alleen nog geschikt voor mensen met een sterke maag. Sjaan breide een wollen borstrok voor Rinus en Rinus bladerde bij het licht van een petroleumlamp in een oude krant, waarbij hij elke gelezen bladzijde zorgvuldig uitscheurde en in het haardvuur wierp. Af en toe zuchtte hij als hij weer een van de vele rampen las die de mensheid troffen en die het journalistenvolkje sappig opdisten. “Het wordt toch ook alleen maar erger!” zuchtte hij hoofdschuddend.

Buiten waaide een koude wind, het was donker, pikdonker op het zandpad waar de boerderij van Sjaan en Rinus aan gelegen was. “Ach,” zei Sjaan: “nu is het alweer Kerstavond, wat gaat de tijd toch snel Rinus, wit gij nog dat....?”. Sjaan wilde net wat oude herinneringen opdissen over Kerstavonden heel lang geleden

waarop ook zo goed als niets gebeurde toen er buiten luid getoeterd werd....

Rinus keek verstoord en verbaasd op, kwam omhoog en liep de kamer uit de gang naar de zijdeur in. Hij knipte het buitenlicht aan en zag een grote zwarte Land Rover staan, de koplampen nog aan. Een man stapte in modieuze outfit uit en kwam naar hem toe. Rinus pakte automatische de hooivork die in het hoekje om de deur stond. Je wist maar nooit deze dagen. “Help, help!” riep de man: “Ik ben hier helemaal verdwaald. ik zoek een dokter want mijn vrouw is harstikke ziek!”. Uit de Land Rover klonk gekreun.

Rinus krabde zich een achter het oor, zette een oude pet op het hoofd en liep met de man naar de auto. Hij opende het portier en zag de doodzieke en bleke vrouw met zweet op het gezicht. “Wat is hier aan de hand?”, vroeg hij: “Wat mankeert u?”. “We waren onderweg naar het ziekenhuis” kreunde de vrouw: “naar de kraamafdeling maar Charles is in staat geweest zelfs op weg daarheen nog te verdwalen!”. Daarna begonnen de weeën opnieuw. Nu was Rinus een zwijgzaam maar doortastend type en hij zag wel dat de passagiersstoel, zelfs in een Land Rover, geen ideale plaats was om een kind te baren. Rinus en Charles droegen en sleepten de vrouw, Yvonne geheten, de boerderij in, waarbij Charles zich het hoofd nog lelijk stootte aan de lage deurpost. Yvonne belandde uiteindelijk in een sjofele bedstee. Sjaan belde de dorpsarts op maar toen hij kwam was het kind al bijna geboren. Intussen liep Charles het bloed over het voorhoofd.

Al deze gebeurtenissen gingen in een hoog tempo. Rinus liep met zijn hoofd in een soort wolk en had het idee dat alles automatisch gebeurde. Sjaan was druk met van alles en nog wat:

ruimte maken voor dit, spullen zoeken voor dat, koffiezetten voor iedereen, mensen binnenlaten en weer uitlaten. Er werd die avond op die oude boerderij een heel mooi meisje geboren. Ze was rood en gerimpeld want alle babies lijken op Churchill. En toch was zij de mooiste baby van de hele wereld. Yvonne huilde tranen met tuiten en bedankte Sjaan en Rinus wel duizend maal. Sjaan en Rinus mompelden dat het wel goed was en dat je af en toe wat voor je medemens moest overhebben. “Ik kan hier wel een levende Kerststal gaan neerzetten!” zei Rinus: “Nog een paar schapen er bij, een geit, een paar kippen en het hele zootje in het bakhuis! Een euro entree dan verdien ik er nog wat aan!”. “Jij denkt ook alleen maar aan geld!”, snibde Sjaan: “Vind je het gek dat de wereld er zo aan toe is!”.

Het kwam er uiteindelijk op neer dat Charles en Yvonne daar bleven slapen. Het werd die avond laat in dat bouwvallige boerderijtje. Rinus had onder het stof in de kelder nog enkele flessen sterke drank gevonden en de kleine glaasjes werden regelmatig gevuld. Charles, met een verband om het hoofd, zag er gehavend uit, Yvonne lag uitgeput in de bedstee met de nieuwe wereldburger en Sjaan had haar breiwerkje weer opgepakt. Ja een vrouwenhand en en paardentand staan nooit stil. “Ik denk toch dat ik er maar een babyborstrokje van maak!” zei Sjaan.

Charles had wat moeite om in het aardeduister het “toilethuisje” achter in de tuin te vinden. Er klonk gekraak en enkele lelijke woorden! En toen hij terugkwam zei hij: “Ik ben toevallig aannemer Rinus, ik zal hier morgenochtend eens rondkijken maar ik denk dat een kleine renovatie van deze authentieke boerderij niet zo’n gek idee zou zijn! Ik zie hier overal wel een hoop eikenbalken maar die zijn aan de onderkant lichtelijk

aangetast, zeg maar gewoon verrot. Een wonder nog dat dit allemaal nog rechtop staat!”.

Een jaar later, op Kerstavond, zaten Sjaan en Rinus in hun gerenoveerde boerderijtje, ze hadden nu ook stromend water en zelfs elektriciteit. Charles en Yvonne kwamen met de kleine Chantal regelmatig langs. En buiten stond, geheel verlicht, een grote kerststal met zulke mooie beelden dat het wel leek of ze echt waren. Maar ja, wie wil er nu op Kerstavond als levend kerstbeeld zo lang buiten in de kou staan te klappertanden? Op Kerstavond kwamen er altijd wel wat mensen uit het buurtschap langs voor een kop al urenoude pruttelkoffie, zo bitter als gal, mèt biscuitje en om nogeens die merkwaardige avond door te praten toen op eens buiten....

En terwijl binnen het gesprek doorging en buiten een koude wind waaide werd het ongemerkt Kerstmis. Sneeuwen deed het al jaren niet meer maar daarvoor hebben we immers de wintersport. Voor Sjaan en Rinus bleef het echter een gedenkwaardige avond en stiekum hoopten ze dat er buiten toch opeens weer luid getoeterd zou worden. Maar helaas: de koek was op en het laatste biscuitje was net bij de koffie geserveerd! Omdat het Kerstavond was.

Mag ik u toch een authentiek Kerstfeest toewensen?